lahti wõttis, leidis, et se kuld-rahha täis olli ja tahtis rõmuga kohhe koeo jookста; agga ta kehwa ello tulli temma mele ja langes nüüd esmalt põlwede peale mahha ja tännas südda-mest Jummalat, kes need nored kaarnad toi-dab ja lillekessed wälja peal ehhitab, nenda siis ka temma hädda näinud ja wähhendanud.

Nende sõnnade peale tõusis maast ülles, wõttis kasti ja hakkas koeo minnema. Kui ta weel alles läks, hakkas temma isseenneses mõtlema: „Kelle kastike se kül peaks ollema?"

Temma olli selle põllo naabri Jurri käest ostnud, kes weel paljo kehwam olli, kui tem-ma; agga holetusse ja sandi põllo harrimisse läbbi kehwaks jänud; et Jurri issa kül enne wägga rikkas olnud, kes agga sure sõa aeal äkkiste olli ärra surnud, sedda teadis Ado.

Ta arwas et Jurri õnnis issa sedda rahha on waenlaste eest senna mahha matnud ja isse pea pärrast sedda surnud. Ja se ei woi-nud ka teisiti olla. Nüüd mõtles Ado, kes süddamest õigust armastas: Minna ollen sedda põldo kül ostnud, agga mitte sedda rahha! Se ei olle siis mitte minno, waid naabri Jurri pärrandus, mis temma issa waenlaste ris-misse eest senna warjule on pannud, selle lo-tusega, et kui temma ka surreb, poeg sedda ommeti kord saab leidma.

Selle wagga mõttega ei läinud temma siis mitte koeo, waid otse teed naabri Jurri jure ja panni kasti rahhaga laua peale ja ütles: „Sinno põldo ollen minna kül ostnud, agga mitte sedda warjule pandud rahha. Wõtta sinno omma, mis Jummal minno käe läbbi sinnule on saatnud!"

Kui Jurri selle kasti hiilgawa kullaga om-ma ees näggi, mis nüüd temma omma piddi ollema, siis ei teadnud temma, kuida temmaga olli, kas se olli unne näggo woi ilmse. Wi-maks langes omma hea sõbra kaela ja nuttis tänno silma pisaraid ja hüdis sure heälega: „Minno armas wend ja naber! nüüd olleme mõllemad häddast peäsnud ja aidetud, sest mei jaggame selle rahha poleks, ja jäme surmani kokko ellama!"